

Villányi László

SZIGET

Jókai Senki-jéhez

Ha jól belegondolok, tizenhárom és hatvanhárom éves korom között folyamatosan a magam szigetét kerestem, oda akartam érkezni, ha elindultam biciklimmel, képzelődöm se kellett, csak követnem a jégmadár vagy a szürkegém röptét, olykor valóban talpam alatt éreztem finom fűvét, néha felkínálták fáí az alma ízét, könnyed léptekkel jártam körbe-körbe, ujjongva formáltam a szavakat, zengve nappal és éjszaka, de meg kellett tapasztalnom eltűnését, lehangoltan evickéltem a túlsó partra, vissza-visszanézve számba vehettem, mi minden süllyedt el percek alatt, ahogy múltak az évek, múltak az évtizedek, egyre inkább bizonyossá vált, időközben megteremttem a benső szigetet, valamennyi kudarc egyre otthonosabbá varázsolta, közepén ott virít a kikericsrét, s már nem csupán enyém.

